

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci žalobkyně T.T.N., státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, trvale bytem Vietnamská socialistická republika, zastoupené Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2013, č. j. CPR-12413-1/ČJ-2013-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 7. 11. 2013, č. j. CPR-12413-1/ČJ-2013-930310-V237, s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a žaloba

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „žalovaný“), ze dne 7. 11. 2013, č. j. CPR-12413-1/ČJ-2013-930310-V237 (dále „též žalované rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu druhého stupně“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 8. 2013, č. j. KRPE-66898- 42/ČJ-2013-170022-SV (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“), a podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 (jeden) rok. Dle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. byl stanoven počátek uvedené doby, a to na okamžik, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Dále bylo deklarováno, že dle § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. se do doby, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Ve smyslu ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo též konstatováno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb. a dle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. jí byla stanovena doba k vycestování z území ČR, a to do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně bylo žalobkyni dle ustanovení § 123b odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování, kterým jí byla stanovena povinnost hlásit se osobně každý pátek (v časovém rozmezí od 09.00 hodin do 11.00 hodin) na Policii České republiky, Krajském ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Orlicí, ulice Letohradská 759, Ústí nad Orlicí, a povinnost zdržovat se do doby vycestování z území České republiky (dále též „ČR“) na adrese Česká Třebová, ulice Dr. Edvarda Beneše 596. Pro případ změny místa pobytu byla žalobkyně upozorněna na povinnost nahlásit takovou změnu následující pracovní den po nastalé změně na Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Ústí nad Orlicí. Stran platnosti uložené povinnosti bylo konstatováno, že tato zaniká dnem vycestování z území nebo uplynutím stanovené doby k vycestování a byla citována ustanovení § 123b odst. 1 písm. a), § 123b odst. 6 a § 123b odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu (byť k zjevně místně nepřislušenému soudu /pardubické pobožce Krajského soudu v Hradci Králové byl spis doručen až dne 3. 1. 2014/), v níž namítla, že:

- 1) Žalované rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s § 2 odst. 1, 4, § 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).
- 2) Žalované rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť proti žalobkyni již byla v minulosti vedena „několikrát“ řízení o správním vyhoštění, avšak tato byla dosud vždy zastavena s odůvodněním, že důsledkem vyhoštění byl nepřiměřený zásah do rodinného života žalobkyně.

- 3) Žalobkyně v průběhu správního řízení poukazovala na svůj špatný zdravotní stav, avšak nebylo k němu správními orgány přihlédnuto.
- 4) Žalovaný řádně (v rozporu s § 3 správního řádu) nezjišťoval všechny skutečnosti rozhodné pro aplikaci § 119a zák. č. 326/1999 Sb. (ve spojení s § 174a téhož zákona), zejména nevyslechl zletilé děti žalobkyně. Žalobkyně sice má ve Vietnamské socialistické republice rodiče, a však s nimi není v kontaktu. Žalobkyně nemá „žádný vztah k zemi původu, na druhé straně na území ČR žije celá její rodina“. Vzhledem „k délce pobytu žalobkyně na území ČR, k její nemoci a k sociálním a rodinným vazbám by vyhoštění představovalo nejhlubší zásah do jejího soukromého života“.
- 5) Zástupkyni žalobkyně nebylo dne 16. 8. 2013 umožněno účastnit se výsledku žalobkyně, „čímž byla „porušena základní práva žalobkyně“.
- 6) Správní orgán prvního stupně dne 16. 8. 2013 v rozporu se zákonem č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zák. č. 36/1967 Sb.“), „ustanovil tlumočnickem nezapsaným v seznamu tlumočnicků manžela žalobkyně, který k provedení tlumočnického výkonu nebyl oprávněn“, neboť manžel žalobkyně již byl v řízení slyšen jako účastník a měl proto poměr k věci, který mu neumožňoval funkci tlumočnicka u výsledku žalobkyně řádně vykonávat.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že se v rozhodnutí (které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi a odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odůvodnění rozhodnutí svého.

Dále zdůraznil, že některé námitky byly uplatněny až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ačkoli mohly být uplatněny v řízení správním, a proto by k nim nemělo být soudem přihlíženo (§ 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) – např. námitka špatného zdravotního stavu žalobkyně (přesto se zdravotním stavem žalobkyně správní orgán prvního stupně zabýval na straně 6 a 7 rozhodnutí), námitka existence úzkých rodinných vazeb na území České republiky (přesto se rodinnými vazbami zabýval správní orgán prvního stupně na straně 7 a 8 v rámci hodnocení přiměřenosti rozhodnutí), námitka týkající se ustanovení manžela žalobkyně tlumočnickem apod.

Pokud jde o poslední zmiňovanou námitku týkající se ustanovení nevhodné tlumočnicka, připomněl žalovaný, že žalobkyně v řízení před soudem tlumočnicka nepožadovala, přičemž odkázal na její vlastní rukou psané prohlášení, že rozumí česky slovem i písmem a že tlumočnicka nežádá (písemnost č. j. KRPE-66898-8/ČJ-2013-170022-SV) či na její prohlášení, jež je součástí protokolu o vyjádření účastníka správního řízení č. j.

KRPE-66898-14/ČJ-2013-170022-SV, který byl sepsán dne 12. 8. 2013 (strana 2). Současně však upozornil na to, že jediný tlumočník, který byl v řízení ustanoven, byl pan L.B. G., nar. 28. 11. 1969, a to pro účely tlumočení manželovi žalobkyně. Dle informačního systému, který policie vede v souladu s ustanovením § 158 zákona č. 326/1999 Sb., ustanovený tlumočník v ČR pobývá již od 17. 3. 1994 a od 19. 1. 2004 disponuje povolením k trvalému pobytu na území ČR. Lze tedy předpokládat, že v jeho případě již došlo k plné integraci do společnosti ČR, a to nejen jazykové, ale i sociální a kulturní. Manžel žalobkyně tlumočníkem v řízení ustanoven vůbec nebyl.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu vymezila judikatura (např. povinnost ex officio přihlídnout k prekluzi v daňovém řízení, k zániku odpovědnosti za přestupek apod.).

Nelze též zapomínat, že soud není povinen vyhledávat ve správním spise argumenty svědčící uplatněným žalobním bodům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7 Afs 127/2005-62, dostupný www.nssoud.cz).

Na tomto místě je vhodné též připomenout, že žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah přezkumné činnosti soudu nedopadá. Žalobce však nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, dostupné na www.nssoud.cz).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Vzhledem ke skutečnosti, že se část žalobních námitek shoduje již s námitkami uplatněnými v řízení před správními orgány, zdůrazňuje soud, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Závěrem soud dodává, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na

www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud v této souvislosti konstatoval:** „*[není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná]*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, , bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

1)

Tato první žalobkyní námitka je v podstatě pouze obecným tvrzením a je neprojednatelná. Jak již uvedl soud výše, jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud proto konstatuje, že žalované rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 1, 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

2)

Tuto námitku uplatnila žalobkyně až v žalobě (ač jí nic nebránilo vznést ji v odvolacím řízení) a není důvodná. Je pravdou, že s žalobkyní bylo dne **4. 2. 2013** zahájeno Policií České republiky, Odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracovištěm Pardubice, správní řízení pod č. j. KRPE-9633/ČJ-2013-170022-SV pro jednání uvedené v **§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.**, neboť nerespektovala povinnost vycestovat z území do data 3. 2. 2013 na základě uděleného výjezdního příkazu č. GA0171559. Ve správním řízení č. j. KRPE-9633/ČJ-2013-170022-SV shledal správní orgán I. stupně porušení právní povinnosti, o čemž svědčí pravomocné rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady správního řízení č. j. KRPE-9633-31/ČJ-2013-170022-SV vydané na základě prokázaného porušení právní povinnosti (kopie rozhodnutí vedena ve spise pod č. j. KRPE-66898-27/ČJ-2013-170022-SV). Správní řízení č. j. KRPE-9633/ČJ-2013-170022-SV bylo zastaveno dle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. a žalobkyni byl udělen výjezdní příkaz č. GA0169128 se stanovením doby k vycestování do 4. 4. 2013. Před koncem platnosti výjezdního příkazu žalobkyně osvědčila existenci překážky k vycestování ze zdravotního důvodu a byl jí udělen

další výjezdni příkaz č. GA0169129 s platností do 5. 4. 2013. Dne 4. 4. 2013 žalobkyně osvědčila existenci trvající překážky ve vycestování a byl jí udělen výjezdni příkaz č. GA0169130 s platností do 4. 6. 2013. Dne 30. 5. 2013 odpadla překážka pro vycestování, ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem však žalobkyně - opět - neodcestovala.

Dne **5. 6.2013** proto bylo s žalobkyní opět zahájeno Odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OCP Praha“) pod č. j. KRPA-214423/ČJ-2013-000022 správní řízení pro jednání uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť nerespektovala povinnost vycestovat z území do data 4. 6. 2013 na základě uděleného výjezdního příkazu č. GA0169130. Správní řízení č. j. KRPA-214423/ČJ-2013-000022 bylo zastaveno dle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. a žalobkyni byl udělen výjezdni příkaz č. GA0213500 se stanovením doby k vycestování do 11. 8. 2013. Ani tuto povinnost žalobkyně nesplnila a i nadále setrvala na území České republiky, ač věděla, že k tomu nebyla oprávněna.

Z výše uvedeného je patrné, že předchozí řízení o správním vyhoštění žalobkyně byla zahájena proto, že žalobkyně pobývala na území České republiky, ač k tomu nebyla oprávněna, přičemž v obou případech správní orgány přihlédly především k délce neoprávněného pobytu, který byl v obou případech zjištěn v rozsahu jednoho dne. Nicméně v projednávané věci bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno nejen podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., ale též na základě ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 (porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí), přičemž správní orgán prvního stupně správně zdůraznil, že „zatímco při jednání podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. je rozhodné posuzování konkrétního pobytu na území bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, při jednání podle § 119 odst. 1, písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb. je posuzován sled opakovaných porušení právního předpisu, tedy i opakovaného neoprávněného pobytu na území. Vyplývá-li tedy z uvedených důkazů správního řízení, že opakovaně setráváte na území, a to i za předpokladu vědomého porušování zákonů České republiky, dále v kontextu s tím, že již dvakrát bylo v roce 2013 přistoupeno k zastavení správního řízení ve věci Vašeho správního vyhoštění, a opakované vydávání výjezdních příkazů Vás nemotivovalo k dodržování zákona č. 326/1999 Sb., má správní orgán za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti. Na podporu tvrzení o Vašem vědomém porušování právního předpisu svědčí mimo jiné i Vaše vyjádření, kde jste jako důvod pro žádost o azyl uvedla cílenou snahu setrvat na území poté, co by Vám nebylo vydáno vízum.“

Lze tedy uzavřít, že žalované rozhodnutí není nijak vnitřně rozporné, správní orgány pečlivě zdůvodnily, proč – na rozdíl od předchozích dvou případů – dospěly k závěru, že zde není důvod k zastavení řízení o správním vyhoštění a soud se s jejich odůvodněním plně ztotožňuje. Není možné (a to i při vědomí nelehkého osudu žalobkyně) tolerovat systematické porušování (resp. ignorování) obecně závazných právních předpisů žalobkyní, zvláště když žalobkyně deklarovala, že výjezdni příkazy nebude respektovat ani v budoucnu (viz výpověď žalobkyně ze dne 13. 8. 2013, kdy uvedla, že „*nechce a nebude se vracet do Vietnamu*“). Je zcela logické, že správní orgány nehodnotily jednotlivé porušení právních předpisů shodně jako porušení opakované. Správně též přihlédly i k předchozím správním řízením o vyhoštění

žalobkyně, která nebyla ukončena meritorně. Stát a jeho orgány žalobkyni několikrát poskytly možnost dobrovolně území České republiky opustit a po návratu do země původu si požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb. Této možnosti však žalobkyně - při plném vědomí všech konsekvencí (viz předchozí řízení o správním vyhoštění) – nevyužila, a proto musí nést předvídatelné důsledky svého jednání.

Žalobkyně ostatně ani nedokázala při soudním jednání dne 17. 2. 2014 uvést, jak chce legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Pouze zmínila, že by požádala o udělení víza za účelem strpění pobytu, nicméně tuto možnost již v srpnu roku 2013 využila, přičemž vízum jí uděleno nebylo, jak plyne z odůvodnění informace o důvodech neudělení víza za účelem strpění pobytu ze dne 12. 8. 2013 založené ve správním spise. Důvody, pro které jí vízum nebylo uděleno, přitom zjevně stále trvají.

K přiměřenosti uloženého opatření viz argumentaci soudu k žalobní námitce uvedené sub 4.

3)

I tuto námitku uplatnila žalobkyně až v žalobě (ač jí nic nebránilo vznést ji v odvolacím řízení). I tak je možno konstatovat, že správní orgány se odpovídajícím způsobem zabývaly zdravotním stavem žalobkyně (srov. např. stranu 6 a 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Ze zprávy ošetřujícího lékaře MUDr. Miriam Toppischové ze dne 30. 5. 2013 je nadto zřejmé, že žalobkyně má vertebrogenní obtíže, pro její pohyblivost však nejsou nezbytné zdravotní pomůcky jako vozík či hole, žalobkyně je schopna pokračovat i v léčbě pohybového systému mimo území České republiky a je schopna přepravy osobním automobilem, vlakem, letadlem či lodí, přičemž při standardním způsobu cestování není pravděpodobné ohrožení zdravotního stavu jmenované. Z hlediska pohybového systému není při přepravě jmenované nutná fyzická přítomnost lékaře nebo asistenční služby. Jiné závěry neplynou ani z žalobkyní předložené zprávy ze dne 5. 8. 2013. Naopak, ošetřující lékař (MUDr. Miriam Toppischové) konstatoval, že doporučuje absolvovat „*indiv. LTV, ev. masáže*“ a že „*další kontroly zde nejsou nutné*“. Závěr správní orgánů, že „*zdravotní stav umožňuje žalobkyni vycestování*“, je tedy správný.

Pro úplnost je třeba uvést, že při jednání dne 17. 2. 2014 na dotaz soudu žalobkyně uvedla, že v současnosti nemá k dispozici lékařskou zprávu, z níž by plynul opak, tedy že by jí její zdravotní stav neumožňoval vycestování.

4)

Důvodná není ani tato námitka (kterou nadto žalobkyně neuplatnila ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoli byla zastoupena osobou práva znalou a nic jí v uplatnění této námitky nebránilo). Podle § 119a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec

státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Všechny výše uvedené skutečnosti správní orgány v rozsahu nezbytném pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily. **Nejprve podrobně (a zcela správně) správní orgán prvního stupně (viz stranu 4 a 5 rozhodnutí) zhodnotil imigrační historii žalobkyně, když připomněl, že do České republiky přicestovala dne 4. 6. 2001 (jako dopravní prostředek bylo v žádosti o azyl uvedeno - nákladní automobil s poznámkou „ilegální příchod“ a „neznámý hraniční přechod“), dne 9. 6. 2001 si podala první žádost o mezinárodní ochranu formou azylu (evidenční číslo žadatele V023455). V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že mimo území České republiky se nezdržují žádní členové její rodiny (což kontrastuje s pozdějším tvrzením žalobkyně o existenci jejich nemanželských dětí ve Vietnamu) a že v její vlasti nezůstali žádní příbuzní („doma nikoho nemám“), vůči nimž by měla závazky, nemá ani nikdy neměla cestovní pas, do České republiky cestovala vlakem a kamionem, neví, přes která území, uváděla dobrý zdravotní stav a nevyslovila žádnou obavu z případného návratu do vlasti. Dne 27. 1. 2002 nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neudělení azylu, dne 28. 7. 2003 nabylo právní moci rozhodnutí správního orgánu II. stupně, azyl neudělen, dne 9. 3. 2004 nabylo právní moci rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žaloby a dne 9. 7. 2004 bylo řízení o azylu ukončeno Nejvyšším správním soudem zamítnutím kasační stížnosti. Dne 12. 8. 2008 učinila žalobkyně **druhé prohlášení o azylu**, kdy žádost o mezinárodní ochranu formou azylu je evidována od data 14. 8. 2008 pod evidenčním číslem V058115. Dne 26. 8. 2010 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení správním orgánem I. stupně, důvodem bylo zpětvzetí žádosti, dne 12. 11. 2010 zamítl krajský soud žalobu bez odkladného účinku, dne 18. 3. 2011 bylo řízení o azylu ukončeno Nejvyšším správním soudem zamítnutím kasační stížnosti. Dne 4. 4. 2011 učinila žalobkyně **třetí prohlášení o azylu** a dne 11. 4. 2011 byla podána žádost o mezinárodní ochranu č. B000744. Dne 30. 6. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí o neudělení azylu v I. stupni, dne 1. 11. 2011 zamítnuta žaloba krajským soudem, dne 7. 5. 2012 bylo řízení o azylu ukončeno Nejvyšším správním soudem zamítnutím kasační stížnosti.**

Správní orgán prvního stupně též zdůraznil, že žalobkyně v České republice od 9. 6. 2001 pobývala v Příjímacím středisku pro uprchlíky ve Vyšních Lhotách, od data 19. 6. 2001 měla hlášeno ubytování v Děčíně, následně od 10. 8. 2001 v České Třebové v ulici Nádražní, od 6. 5. 2002 v Železné Rudě, od 26. 8. 2002 v Děčíně, od 12. 8. 2008 v Příjímacím středisku pro uprchlíky ve Vyšních Lhotách, od 18. 9. 2008 v Pobytovém středisku Ministerstva vnitra České republiky v Kostelci nad Orlicí, od 10. 11. 2008 v Židlochovicích u Brna, od 6. 12. 2010 v Brně-Novém Lískovci, od 13. 12. 2010 v České Třebové v ulici Lidické, od 4. 4. 2011 v Příjímacím středisku cizinců v Zastávce u Brna, od 21. 4. 2011 v Pobytovém středisku Ministerstva vnitra České republiky v Kostelci nad Orlicí, od 20. 5. 2011 v České Třebové v ulici Dr. Edvarda Beneše 596, od 8. 3. 2012 v Opavě, od 14. 6. 2012 do 31. 12. 2013 v České Třebové v ulici Dr. Edvarda Beneše 596.

Následně správní orgány poukázaly na správní řízení, která byla s žalobkyní pro porušení ustanovení zák. č. 326/1999 Sb. (viz vedena – viz 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a stranu 2 a 3 žalovaného rozhodnutí)¹, zabývaly se podrobně zdravotním

¹ Žalobkyně byla za protiprávní jednání opakovaně postižena, a to za přestupky dle ustanovení § 156 zákona č. 326/1999 Sb. (pro porušení povinnosti dle ustanovení § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb.). Šlo konkrétně o:

stavem žalobkyně, pevností a povahou rodinných vztahů žalobkyně, společenskými a kulturní vazbami žalobkyně na Českou republiku, intenzitou vazeb na Vietnam a její možnou reintegrací do země původu. Následně pečlivě vážily dopady vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života (srov. stranu 6 až 8 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).² Soud se s těmito závěry správních orgánů plně ztotožňuje a zcela na ně odkazuje.

-
- a) dne 1.11.2010 – přestupek dle ustanovení § 157 odst. 1 písm. m) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 29.12.2010 - uložena bloková pokuta ve výši 3000,--Kč
b) dne 6. 8. 2012 – přestupky dle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zák. č. 326/1999 Sb., a dle ustanovení § 156 odst. 1 písm. p) téhož zákona - uložena bloková pokuta ve výši 500,-- Kč
c) dne 8. 2. 2013 – přestupek dle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zák. č. 326/1999 Sb. - uložena bloková pokuta ve výši 500,--Kč
d) dne 5. 6. 2013 – přestupek dle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zák. č. 26/1999 Sb. - uložena bloková pokuta ve výši 1000,-- Kč.

Pro porušení povinnosti dle ustanovení § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. bylo s žalobkyní také opakovaně vedeno řízení o jejím správním vyhoštění (řízení č. j. KRPE- 9633/ČJ-2013-170022-SV zahájené dne 4. 2. 2013 a řízení č.j. KRPA- 14423/ČJ- 2013-000022 zahájené dne 5. 6. 2013).

² Konkrétně správní orgán prvního stupně uvedl: „Z hlediska Vašeho zdravotního stavu neshledává správní orgán tento důvod nepřiměřeným, kdy vychází zejména z vyjádření MUDr. Miriam Toppischové, která jako Vaše ošetřující lékařka vyvrací Vaši argumentaci o nemožnosti vycestovat (důkaz č.j. KRPE-66898-27/ČJ-2013-170022-SV). Vámi doložená lékařská zpráva (č.j. KRPE-66898-33/ČJ-2013-170022-SV) rovněž není způsobila odůvodňovat překážku ve vycestování ze zdravotního důvodu, zejména pro neměnnost Vašeho zdravotního stavu. Správní orgán doplňuje, že nejste osobou vysokého věku, aby Vás to v možnosti cestování zásadně limitovalo.

Z pohledu ekonomického bylo ve správním řízení zjištěno, že nemáte movitý ani nemovitý majetek, nejste v pozici věřitele ani dlužníka, nejste na území vázána pracovníprávním nebo obchodním vztahem, nemáte žádný peněžní ani naturální příjem, nepobíráte sociální výpomoc od České republiky, vyjadřujete plnou finanční závislost na penězích od Vašeho současného manžela. Ve správním řízení jste neuvedla ani nebyla zjištěna společenská ani kulturní vazba na Českou republiku, kterou by bylo možno považovat za zásadní. V otázce zásadních společenských a kulturních vazeb jste uvedla, že se zajímáte o svoji rodinu a prostě se Vám tu líbí, dále je zde pěkné počasí a hodní lidé ochotní pomoci. V zemi Vašeho původu, tedy ve Vietnamu, máte rodiče, kdy informace o nich získáváte od sestry a bratra, s poukázáním, že pro nedostatek peněz rodiče sama nekontaktujete.

Na dotaz správního orgánu, zda znáte nějaký závažný důvod, politický, náboženský, diskriminační či jinak dle Vašeho názoru závažný, který by Vám bránil v návratu do Vietnamu, jste odpověděla, že tam prostě nechcete. V otázce dopadu případného správního vyhoštění do Vašeho soukromého a rodinného života jste odpověděla, že by Vás toto velmi zasáhlo, neboť v České republice máte manžela a děti s trvalým pobytem. Na stejný dotaz Váš manžel, pan T.D.L., neuvedl žádné skutečnosti z pohledu dopadu na jeho osobu, považoval za špatné, že budete muset cestovat do Vietnamu sama bez pomoci a doplnil, že využije všechny možnosti k tomu, abyste mohla v České republice zůstat.

Z Vašeho vyjádření účastníka včetně pokračování, z vyjádření Vašeho manžela a z výpisu z informačních systémů správního řízení vyplývá, že jste s panem T.D.L. měla dvě mimomanželské děti ve Vietnamu, v roce 2001 jste je ponechala ve Vietnamu u svých rodičů a odcestovala jste bez víza a cestovního dokladu do České republiky, zde jste opakovaně žádala o azyl, byla jste v letech 2004 až 2008 provdána za občana České republiky, po rozvodu jste hledala další vztah a soužití se současným manželem a dětmi datujete od období mezi rokem 2008 a 2009, kdy jste se k nim přistěhovala do Břeclavi. Takové tvrzení je v rozporu s vyjádřením Vašeho současného manžela, který uvádí společné soužití s Vámi a s dětmi od roku 2010 v Hradci Králové a následně v České Třebové, kdy do roku 2010 (dle jeho sdělení) byly děti ve Vietnamu a Vy a manžel jste měli sdílet společnou domácnost do roku 2010 sami. Od doby Vašeho vycestování z Vietnamu v roce 2001 se Váš manžel o děti nestaral, pouze jim občas poslal nějaké peníze, nebyl s Vámi v žádném kontaktu a ani o Vás neměl žádné informace. Nekontaktovali jste se ani v roce 2005, kdy jste krátce navštívila Vietnam. Cílem Vašeho současného manžela pro pobyt v České republice v roce 2008 byly čistě ekonomické aktivity, kdy chtěl v České republice podnikat, teprve v České republice se dozvěděl informace o Vás prostřednictvím kamarádů, nepřicestoval současně s dětmi. Z pohledu společného soužití v České Třebové ze správního řízení vyplynulo, že Váš manžel je pracovně vytížen denně včetně víkendů a svátků od 10.00 do 24.00 s přestávkou přes poledne, kdy

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, se Nejvyšší správní soud k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

Žalobkyni bylo uděleno správní vyhoštění na jeden rok, ačkoli podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zák. č. 326/1999 Sb. lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 5 let. Jednoroční správní vyhoštění proto nelze kvalifikovat jako nepřiměřenou sankci, na jejímž základě by ve vztahu ke

se vrací domů uvařit oběd, obstarává nákupy potravin a léků, uklízí v domácnosti, kdy Vy sama se na tomto nepodílíte s odvoláním na zdravotní důvody.

Z pohledu možné zpětné integrace do země původu tuto po zvážení dopadů do Vašeho soukromého a rodinného života shledává správní orgán jako možnou, neboť Vaše vazby na Vietnam nejsou zcela vymizelé (máte ve vlasti rodiče) a pouhé tvrzení, že vycestovat nechcete a potřebujete získat v České republice pobyt nadlouho, zpětnou integraci nevylučuje, s ohledem na závěr závazného stanovisko OAMP k možnosti vycestování lze Vietnam považovat za bezpečnou zemi dodržující základní lidská práva, i přesto, že Váš současný manžel vyjádřil neochotu pomoci Vám v případném jednání se zastupitelským úřadem v Hanoi o možnosti získání víza (byla-li by tato možnost nezbytná) a nechce s Vámi vycestovat do Vietnamu, je zřejmé, že svobodnou volbu v následování Vás do Vietnamu má Váš současný manžel i Vaše děti. Vzhledem k jejich trvalému pobytu občana 3. státu na území České republiky je dále jejich právo na pobyt v České republice plně respektováno. Správní vyhoštění Vaší osoby není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména s Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod a Úmluvou o právech dítěte. Exces k článku 8 Úmluvy o lidských právech by nastal v případě zcela vyloučené možnosti následování Vás Vaším manželem, případně dětmi, do země původu a zcela vyloučené možnosti jejich zpětné integrace ve Vietnamu. Uvedené podmínky excesu zde nejsou naplněny. Správní orgán snahu zabránit neoprávněnému pobytu cizinců na území České republiky a opakovanému porušování právního předpisu považuje v daném případě za legitimní cíl, kterým je oprávněn zasáhnout do práva na respektování soukromého a rodinného života v souladu s článkem 8 odst. 2 Úmluvy o lidských právech.

Správní orgán ve správním řízení nepřizval Vaše děti jako účastníky správního řízení dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., neboť z Vašeho vyjádření a vyjádření Vašeho současného manžela ve správním řízení je dostatečně prokázáno, že Vaše děti jsou osoby dospělé, které považujete za samostatné a soběstačné. Subjektivně vnímaný negativní dopad z odloučení je přirozeně předvídatelný a správní orgán jej nepopírá, nicméně odkazuje se na předešlý odstavec poukazující na možnost zpětné integrace do země původu. Vaše dospělé děti nemají žádné omezení v běžném způsobu života (například zdravotní omezení, omezení svéprávnosti), tedy nejsou na péči matky a otce nezbytně odkázány a mají právo na svá svobodná rozhodnutí.

Správní orgán přihlédl ke všem Vámi uvedeným a ve správním řízení zjištěným skutečnostem a posoudil i s ohledem na § 174a zákona č. 326/1999 Sb., že dle § 119a odst. 2 zákona číslo 326/1999 Sb. je důsledek tohoto rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřený z hlediska zásahu do Vašeho soukromého nebo rodinného života a bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výrokové části. Správní orgán považuje Vaše prokázané protiprávní jednání za porušení zákona číslo 326/1999 Sb. Nebyly shledány žádné důvody, na základě kterých by byl pro Vás důsledek o správním vyhoštění nepřiměřeným z hlediska zásahu do Vašeho soukromého nebo rodinného života. Správní orgán ctí obecný zájem, kterým je dodržování platných právních předpisů a zájmu společnosti, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizince, kteří zákonné normy dodržují.

stěžovatelce mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky (ke stejným závěrům dospěl např. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010 – 62).

Žalobkyni navíc nic nebrání v tom, aby využila zákonných prostředků k možnému odstranění tvrdosti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zák. č. 326/1999 Sb.) a následně i dalších institutů, které upravují příslušná ustanovení tohoto zákona. Je však třeba zdůraznit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07).

Při hodnocení dopadů do rodinného života žalobkyně nelze též přehlížet, že žalobkyně tento začala „budovat“, ačkoliv věděla, že její imigrační status v České republice je nejistý (manželství se současným manželem uzavřela dne 18. 9. 2009). Nemohla se tak rozumně spoléhat na to (nemohla legitimně očekávat), že na území České republiky, kde uzavřela sňatek, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zcela zásadní (srov. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se o výše popsany případ jedná, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013). Tyto výjimečné okolnosti v projednávané věci podle krajského soudu naplněny nebyly. Obě děti žalobkyně jsou již zletilé, ekonomicky nejsou na žalobkyni závislé (naopak, žalobkyně nemá v České republice žádný příjem, je finančně závislá na manželovi), sama žalobkyně dne 13. 8. 2013 do protokolu před správním orgánem prvního stupně uvedla, že „*děti se o sebe dokáží postarat*“ (nebylo proto nutné zletilé děti žalobkyně vyslýchat). Žalobkyně má ve Vietnamu rodiče (u nichž – inter alia – žalobkyně zanechala v roce 2001 své tehdy nezletilé děti ve věku 9 a 7 let a odjela do České republiky!), zná jazyk i kulturu (je to její rodná země), její reintegrace je tedy možná. V České republice nemá žalobkyně pracovníprávní ani obchodní závazky, není vázána zásadní kulturní vazbou a její zdravotní stav umožňuje vycestování. Nadto je třeba souhlasit s žalovaným, že pokud by se rodina žalobkyně v důsledku jejího správního vyhoštění rozhodla upřednostnit rodinný život, mohl by manžel žalobkyně i s dětmi přesídlit do země původu, neboť jsou všichni vietnamské národnosti, znají jazyk i kulturu země původu (není zde nepřekonatelná překážka k rodinnému či soukromému životu v zemi původu), zletilé děti žalobkyně žijí v České republice až od roku 2010, manžel žalobkyně od roku 2007.

Závěrem je třeba znovu zdůraznit, že žalobkyně nevycestovala z území České republiky přestože věděla, že na území České republiky pobývá neoprávněně (byly jí opakovaně vystavovány výjezdní příkazy ve smyslu § 50 zákona č. 326/1999 Sb.), nechala marně uplynout dobu na vycestování stanovenou výjezdními příkazy (č. GA0171559, č. GA0169130, č. GA0213500), tedy opakovaně (soustavně) vědomě porušovala obecně závazné právní předpisy, přičemž (viz např. výpověď žalobkyně ze dne 13. 8. 2013) deklarovala, že „*nechce a nebude se vracet do Vietnamu*“. Proto bylo

nezbytné přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. I v tomto případě platí staré latinské přísloví faber est suae quisque fortunae.

5)

Námítkou uvedenou sub 5 se detailně zabýval již žalovaný (jednalo se o jedinou konkrétní námítku, kterou žalobkyně uplatnila již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), přičemž dospěl k následujícím závěrům:

„Namítá-li cizinka porušení svého práva na právní zastoupení, které odvozuje ze své přítomnosti na služebně nalézacího správního orgánu dne 16. 8. 2013, musí ředitelství s odkazem na spisový materiál konstatovat následující. Úkony ze dne 16.8.2013 jsou ve správním spisu evidovány od č. j. KRPE-66898-32/ČJ-2013-170022-SV do č. j. KRPE-66898-41/ČJ-2013-170022-SV. Jde o následující: protokol o vyjádření účastníka správního řízení (nazván je jako „pokračování protokolu ...“) č. j. KRPE-66898-32/ČJ-2013-170022-SV sepsaný s cizinkou; lékařská zpráva MUDr. Miriam Toppischové zaevidovaná pod č. j. KRPE-66898-33/ČJ-2013-170022-SV; usnesení č. j. KRPE-66898-34/ČJ-2013-170022-SV, jímž byl pro 2. účastníka řízení ustanoven tlumočník; poučení tlumočnicka č. j. KRPE-66898-35/ČJ-2013-170022-SV; slib tlumočnicka zaevidovaný pod č. j. KRPE-66898-36/ČJ-2013-170022-SV; protokol o vyjádření účastníka správního řízení č. j. KRPE-66898-37/ČJ-2013-170022-SV sepsaný s 2. účastníkem řízení; upozornění na možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí – zaevidováno pod č. j. KRPE-66898-38/ČJ-2013-170022-SV; fotokopie bloku na pokutu série FD / 2013 č. D1330163, o uložení pokuty cizince za přestupek dle ustanovení § 156 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. – zaevidována pod č. j. KRPE-66898-39/ČJ-2013-170022-SV; potvrzení č. j. KRPE-66898-40/ČJ-2013-170022-SV o převzetí výjezdního příkazu č. GA0169153; úřední záznam č. j. KRPE-66898-41/ČJ-2013-170022-SV sepsaný vrchním inspektorem Martinem Demkem o průběhu jednání dne 16.8.2013 na služebně nalézacího správního orgánu a příloha, kterou je fotokopie listiny pře vzaté od paní T.T.H.. Nejprve musí ředitelství konstatovat, že do 16. 8. 2013 nebyla cizinka v řízení o správním vyhoštění jakkoli zastoupena, ačkoli o právu nechat se v řízení zastupovat zmocněncem na základě plné moci byla opakovaně poučována. Ke změně nedošlo ani dne 16. 8. 2013, neboť cizinka nejenže nepředložila žádnou plnou moc, kterou by ke svému zastupování kohokoli zmocnila, ale ani v rámci protokolu o vyjádření účastníka správního řízení (nazván je jako „pokračování protokolu...“) č. j. KRPE-66898-32/ČJ-2013-170022-SV, který byl s cizinkou sepsán právě dne 16. 8. 2013, cizinka k zastupování nikoho nezmocnila. Stejně tak (a to k dnešnímu dni) ke svému zastupování nikoho nezmocnil 2. účastník řízení. Nutno na tomto místě uvést, že zastoupení v rámci správního řízení, kterým řízení o správním vyhoštění nepochybně je, je upraveno v Hlavě III zákona č. 500/2004 Sb. Konkrétně zastoupení na základě plné moci pak je upraveno v ustanovení § 33 zákona č. 500/2004 Sb. Jím je mj. dáno, že zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí, lze ji však udělit i ústně, a to do protokolu. V uvedeném o hledu je ze spisového materiálu zřejmé, že jediná písemná plná moc, která byla v řízení uplatněna, je plná moc, kterou cizinka ke svému zastupování ode dne 23. 8. 2013, (tehdy byla zmíněná plná moc datována a správnímu orgánu také předložena) zmocnila Mgr.

Petra Václavka, advokáta. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 8. 2013, nemůže být z předložení výše uvedené plné moci ve vztahu ke zmocněnému zástupci dovozováno jakékoliv pochybení nalézacího správního orgánu v průběhu vedeného řízení. Má-li jít o plnou moc, kterou lze udělit ústně do protokolu, je z obsahu všech protokolů v řízení sepsaných zřejmé, že cizinka této možnosti zastoupení rovněž nevyužila, ačkoli o právu nechat se v řízení zastupovat zmocněncem na základě plné moci byla opakovaně poučována. Namítá-li cizinka, že dne 16. 8. 2013 nalézací správní orgán jejímu právnímu zástupci znemožnil, aby se účastnil úkonů, a to bez jakéhokoliv bližšího vysvětlení, musí ředitelství uvést, že ke dni 16. 8. 2013 cizinka nalézací správní orgán o volbě právního zástupce žádným způsobem neinformovala, a jak již bylo výše uvedeno, plnou moc svědčící o zastoupení na základě plné moci předložila až dne 23. 8. 2013. O průběhu jednání na služebně nalézacího správního orgánu dne 16. 8. 2013 jsou ve spisu zařazeny 2 písemnosti - úřední záznam č.j. KRPE-66898-41/ČJ-2013-170022-SV, který byl dne 16. 8. 2013 sepsán nalézacím správním orgánem a vyjádření paní T.T.H., nar. 1. 9. 1988. Z uvedených písemností plyne pouze jediná zcela shodná informace, a to, že paní T.T.H. na služebnu cizinecké policie přišla společně s cizinkou a 2. účastníkem řízení. Paní T.T.H. se pak ve svém vyjádření označuje za právní zástupkyni cizinky na základě plné moci pana Petra Václavka, a však žádná taková plná moc ve spisu založena není, paní T.T.H. takovou plnou moc nepředložila a cizinka do protokolu ke svému zastupování nikoho nezmocnila. Za svou zástupkyni při jednání se správním orgánem dne 16. 8. 2013 neoznačila ani paní T.T.H.. Z uvedených skutečností je tedy zřejmé, že i přesto, že se paní T.T.H. považovala za „právní zástupkyni“ cizinky, skutečné zastoupení v předmětném řízení cizince vzniklo až dne 23. 8. 2013, jak již bylo uvedeno výše. Nalézací správní orgán proto v řízení nepochybil...“.

S citovanými - zcela správnými - závěry žalovaného se soud ztotožňuje. Ve spise není nic, co by podporovalo tvrzení žalobkyně, že jí paní T.T.H. v řízení před správním orgánem prvního stupně zastupovala, popř. že by ji zastupoval Mgr. Václavek, advokát, a paní T.T.H. byla jeho substitutem, jak žalobkyně uvedla před soudem dne 17. 2. 2014. I ve správním řízení a soudním řízení správním platí zásada quod non est in actis, non est in mundo. Nadto na výzvu soudu učiněnou při jednání dne 17. 2. 2014 nebyla žalobkyně schopna soudu zmíněnou substituční plnou moc předložit. Žalobkyně byla též po výslechu manžela dne 16. 8. 2013 poučena ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž ani tehdy nenamítla, že by bylo správním orgánem prvního stupně zasaženo do jejího práva nechat se v řízení zastoupit (event. práva na právní pomoc), popř. že by správní orgán prvního stupně jinak zasáhla do jejich práv. Pouze vyjádřila přání zůstat v České republice. Tato námitka proto není důvodná.

Pro úplnost je třeba dodat, že žalobkyně ani v žalobě neuvedla, jak konkrétně měla jí tvrzená vada ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury správních soudů může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případech, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006 - 75). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010 - 49). Krajský soud by tak mohl shledat důvodnost takové žalobní námitky jedině tehdy, pokud by

žalobkyně konkretizovala, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS).

6)

Žalobkyně vytkla správnímu orgánu prvního stupně, že dne 16. 8. 2013 v rozporu se zákonem č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zák. č. 36/1967 Sb.“), „*ustanovil tlumočnickem nezapsaným v seznamu tlumočnicků manžela žalobkyně, který k provedení tlumočnického výkonu nebyl oprávněn*“, neboť manžel žalobkyně již byl v řízení slyšen jako účastník a měl proto poměr k věci, který mu neumožňoval funkci tlumočnicka u výsledku žalobkyně řádně vykonávat.

Tato námitka je zjevně lichá již jen z toho důvodu, že žalobkyně v řízení před správními orgány tlumočnicka nepožadovala (jak plyne z jejího - vlastní rukou psaného - prohlášení, že rozumí česky slovem i písmem a že tlumočnicka nežádá /písemnost č. j. KRPE-66898-8/ČJ-2013-170022-SV/ či z jejího prohlášení, jež je součástí protokolu o vyjádření účastníka správního řízení č. j. KRPE-66898-14/ČJ-2013-170022-SV, který byl sepsán dne 12. 8. 2013 /strana 2/, jakož i z protokolu ze dne 13. 8. 2013, č. j. KRPE-66898-20/ČJ-2013-170022-SV/) a žádný ji též ustanovován v řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, nebyl. Jediným tlumočnickem, který byl v řízení ustanoven, byl pan L.B.G., nar. „X“, a to pro účely tlumočení manželovi žalobkyně (T.D.L.), nikoli žalobkyni. Proti tomuto tlumočnickovi manžel žalobkyně a ani žalobkyně žádné námitky nevznášela. Nebyly uplatněny ani námitky proti způsobu provedení tlumočnického úkonu. Ustanovený tlumočnick v ČR pobývá již od 17. 3. 1994 a od 19. 1. 2004 disponuje povolením k trvalému pobytu na území ČR, ovládá jazyk český i vietnamský, byl řádně poučen a složil předepsaný slib. Soud tedy neshledává nic nezákonného na jeho ustanovení tlumočnickem.

Závěrem je vhodné znovu připomenout, že žalobkyně byla po výsledku manžela dne 16. 8. 2013 poučena ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž žalobkyně nenamítala, že by bylo zasaženo do jejího práva na tlumočnicka, popř. že by správní orgán prvního stupně jinak zasáhla do jejich práv. Pouze vyjádřila přání zůstat v České republice. Tuto námitku neuplatnila žalobkyně ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoli byla zastoupena osobou práva znalou a nic jí v uplatnění této námitky nebránilo).

I v tomto případě navíc platí, že žalobkyně v žalobě neuvedla, jak konkrétně měla jí tvrzená vada ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury správních soudů může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006 - 75). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010 - 49). Krajský soud by tak mohl shledat důvodnost takové žalobní námitky jedině tehdy, pokud by žalobkyně konkretizovala, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS).

IV.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek není důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. února 2014

Aleš Korejtko, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová